

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.D.N.**, nar...., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupeného Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovarská 130, Plzeň*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2017, čj. MV-70870-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 12. 2013, čj. OAM-21870-18/DP-2013. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (*dále jen „ČR“*) za účelem podnikání rozhodnuto tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) větu

druhou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*) neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II. Žaloba

Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí bylo nesprávné a nezákonné v důsledku neúplně zjištěného skutkového stavu, jeho nesprávného právního posouzení a nesprávné aplikace příslušných ustanovení zákona. Správní orgán I. stupně odůvodnil své zamítavé rozhodnutí tím, že zjistil jinou závažnou překážku žalobcova dalšího pobytu na území ČR podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Tento závěr vyvozoval pouze ze zjištění, která měla vyplynout z žalobcovy výpovědi u výsledku provedeného správním orgánem I. stupně v rámci řízení o žádosti. Toto žalovaná konstatovala i v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 3 poslední odst.). Správní orgán I. stupně považoval za zjištěné 1) neplnění deklarovaného účelu pobytu, jímž bylo podnikání jako statutární orgán společnosti, a to minimálně do začátku platnosti živnostenského oprávnění dne 7. 3. 2012, a dále 2) nelegální výkon zaměstnání na území od května 2011 do konce roku 2012. Žalobce měl však za to, že tato zjištění, která měla naplňovat zákonný pojem jiné závažné překážky, nebyla správními orgány obou instancí dostatečně prokázána ve smyslu § 3 správního řádu.

Pokud šlo o podnikatelskou činnost statutárního orgánu společnosti s ručením omezeným (POLYART spol. s r. o.), bylo prokázáno, že žalobce nepochybně byl jedním z jednatelů této společnosti, a to od roku 2010 až do října 2013. S touto činností se nevyklučuje skutečnost, že žalobce příležitostně a v případě potřeby vypomáhal i ve výrobě, což bylo v této obchodní společnosti běžnou záležitostí i pro ostatní jednatele, avšak nikdy tato manuální činnost nebyla soustavná a výlučná. Žalobce navíc v březnu 2012 získal živnostenské oprávnění, takže mohl vykonávat podnikatelskou činnost i na základě tohoto oprávnění, nejen jako statutární orgán obchodní společnosti. Pokud správní orgán I. stupně setrval na názoru, že žalobce účel pobytu neplnil, měl možnost získat potřebné informace k ověření skutečností i z jiných zdrojů, mj. z dokumentace a účetnictví dané obchodní společnosti, způsobu odměňování jednatelů, výsledkem některých osob z vedení společnosti atd. Teprve pak by mohlo být dokazování považováno za úplné, mohly by být činěny správné skutkové závěry a na tyto by mohla být aplikována ustanovení zákona.

Žalobce rovněž tvrdil, že při výsledku provedeném správním orgánem došlo vinou nepřesného tlumočení ke zkreslení jeho výpovědi; některé otázky, jak žalobce zpětně tuto situaci hodnotí, byly při provádění výsledku sugestivní a kapciózní, proto z odpovědí mohly vyplývat absurdní závěry; žalobce si byl samozřejmě od samého počátku vědom, pro jakou obchodní společnost vykonává činnost a od koho dostával odměnu.

V souvislosti se zjištěním výkonu nelegálního zaměstnávání žalobce částečně odkázal na výše uvedené, tedy že i jako jednatel pro obchodní společnost příležitostně a v případě potřeby pracoval manuálně, což není v rozporu s žádným právním předpisem. Výkon nelegální práce nebyl prokázán, hodnocení správního orgánu I. stupně se opíralo jen o žalobcovu výpověď, že měl pracovat jako dělník při balení CD a DVD nosičů. Vyslýchající úředník se neustále dotazoval, na základě jakého povolení k zaměstnání žalobce činnost

vykonával, na což tento neuměl odpovědět (jako jednatel společnosti žádné povolení nepotřeboval). V tomto směru opět nebyly provedeny žádné jiné důkazy. Navíc výkon nelegální práce jako výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah je závažným deliktem na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. e) zákona č. 432/2004 Sb., o zaměstnanosti, a o tom, zda tento delikt byl či nebyl spáchán, je příslušný rozhodnout orgán, jímž není Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky; jedná se zde proto o kolizi s presumpcí nevinu.

Jestliže žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce nepopřel ve svém odvolání vyhodnocení správního orgánu I. stupně ohledně neplnění účelu pobytu a výkonu nelegální práce (str. 3 poslední odst.), toto explicitní nepopření neznamenal, že se žalobce s tímto hodnocením ztotožnil, a z kontextu odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí byl nesouhlas s tímto hodnocením zřejmý.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně spolu s napadeným potvrzujícím rozhodnutím bylo svými důsledky závažným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Na území ČR žije žalobce již několik let a má zde vytvořené silné ekonomické i osobní vazby. Správní orgán má vždy hodnotit, zda způsobené následky či sankce jsou přiměřené charakteru a závažnosti porušení určité povinnosti, zda existuje přiměřenost dopadu rozhodnutí (§ 174a zákona o pobytu cizinců) zejména vzhledem k závadnosti nebo druhu protiprávního jednání cizince, délce pobytu cizince na území, jeho věku, zdravotnímu stavu, povaze a pevnosti rodinných vztahů, ekonomickým poměrům, společenským a kulturním vazbám navázaným na území atd. Tyto okolnosti správní orgán nehodnotil a nezabýval se jimi, ač to bylo jeho povinností. Žalobce se během svého dosavadního pobytu v ČR neprovinil vůči právnímu řádu ČR, nebyl ani správně či soudně trestán, žije řádným životem a nikdy se nedostal do střetu s veřejným zájmem ČR. I z tohoto hlediska proto vydané rozhodnutí považoval za nesprávné a nezákonné, neboť správní orgán I. stupně nepostupoval v řízení podle ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, nevzal do úvahy výše uvedené skutečnosti a dostatečně je nevyhodnotil, též nepostupoval v souladu s dalšími ustanoveními správního řádu ohledně opatření a hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí (zejména § 50 správního řádu).

Žalovaná konečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentovala rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, ze kterého plyne, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území ČR lze považovat dle konkrétních okolností i nenaplnění účelu předchozího pobytu. Už z této formulace vyplývá, že nenaplnění účelu pobytu může být posouzeno jako závažná překážka pobytu cizince na území po vyhodnocení konkrétních okolností, nikoliv „automaticky“ při každém nenaplnění účelu pobytu. Ovšem uvedení a vyhodnocení těchto okolností v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentovalo, odůvodnění rozhodnutí neodpovídalo požadavkům podle § 68 odst. 3 správního řádu, a proto bylo v této části nepřezkoumatelné.

Žalobce ze všech výše zmíněných důvodů navrhl, aby soud rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná byla toho názoru, že v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Žalobcova výpověď do protokolu ze dne 19. 9. 2013 byla jasná a srozumitelná. Žalobci tlumočil tlumočnick, kterého si sám obstaral. Správní orgán I. stupně ani žalovaná nepovažovaly provádění dalších důkazů, které by výpověď žalobce zpochybnily, za potřebné. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území ČR vydané podle zákona o pobytu cizinců. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti nebo družstva.

Z výpovědi žalobce do protokolu a předloženého materiálu bylo zřejmé, že neplnění účelu pobytu žalobcem i vykonávání závislé výdělečné činnosti bez platného povolení k zaměstnání trvalo po dlouhou dobu, minimálně od 19. 5. 2011 do 7. 3. 2012, přičemž takové jednání (i v podstatně menším rozsahu) může být důvodem pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán I. stupně se v rozhodnutí zabýval přiměřeností jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a žalovaná, s ohledem na závažnost žalobcova jednání, považovala rozhodnutí za přiměřené. Ze znění ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že je posuzována přiměřenost důsledků k důvodu zamítnutí žádosti. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nebyly v řízení o žádosti vzaty v úvahu.

V souladu s § 89 odst. 2 správního řádu žalovaná přezkoumávala rozhodnutí v rozsahu námitek, uvedených v odvolání. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika

Ve stručné replice žalobce setrval na tom, že tak závažné rozhodnutí ohledně prodloužení jeho pobytu na území ČR odůvodnil správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán jen z jednoho provedeného důkazu, a to žalobcova výslechu, toto hodnocení bylo jednostranné a v žalobcův neprospěch. Žalovaná vůbec nevzala v úvahu další důkazy, které mohla v řízení bez větších problémů a těžkostí provést, jak žalobce uváděl již v žalobě. Z těchto dalších podkladů mohly vyplynout další skutečnosti potřebné ke zhodnocení věci a jejímu správnému a zákonnému posouzení.

Žalovaná dále překročila při hodnocení věci do značné míry svoji dílčí působnost svěřenou jí zákonem, a to v souvislosti s posuzováním, zda žalobce svým jednáním naplnil znaky nelegálního zaměstnání, když nebyla oprávněna toto posuzovat a působnost na tomto úseku je svěřena jinému orgánu. Podle zákona si správní orgán nemůže činit úsudek o tom,

zda byl spáchán jiný správní delikt na jiném úseku veřejné správy a kdo za něj odpovídá. V ostatním bylo odkázáno na podanou žalobu.

V. Vlastní argumentace soudu

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili (žalovaný v rámci vyjádření k žalobě reagujícího na přepis soudu datovaný 3. 3. 2017, žalobce dodatečně podáním ze dne 22. 1. 2018).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Použité ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je toliko odkazující; stanoví použitelnost tam vyjmenovaných ustanovení, vztahujících se jinak na dlouhodobá víza, i na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Mezi nimi je uvedeno i ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„[d]obu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*

Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona platí: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*

Konečně podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *„[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“*.

Soud při posuzování věci vycházel zejména z následujících skutečností, které vyplývají ze správního spisu: Žalobce podal dne 29. 4. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Podle výpisu z evidence cizinců měl naposledy povolen dlouhodobý pobyt za účelem účasti v právnické osobě od 19. 5. 2011 do 18. 5. 2013. Součástí spisu je kopie výpisu z obchodního rejstříku ze dne 18. 3. 2011, podle níž je žalobce od 2. 12. 2010 jednatelem společnosti POLYART, spol. s r. o. Žalobci byl usnesením ze dne 19. 9. 2013 ustanoven tlumočník, kterého si žalobce opatřil sám na vlastní náklady. Dne 19. 9. 2013 byl žalobce za přítomnosti tlumočníka vyslechnut. Do protokolu uvedl svoji pobytovou historii na území ČR i historii vykonávaných výdělečných činností a o společnosti POLYART, spol. s r. o. nejprve tvrdil, že tento název mu nic neříká a nikdy pro takovou společnost nepracoval ani se s ní nedostal do styku. Po seznámení s výpisem z obchodního rejstříku, který byl předložen do poslední žalobcovy žádosti o pobytové

oprávnění, mj. sdělil, že pro jmenovanou společnost pracoval, když poprvé přijel do ČR, a to asi rok, přičemž si nepamatoval, kdy byl zapsán do obchodního rejstříku, a nevěděl, kolik bylo ve společnosti jednatelů a jestli dostával nějakou výplatu; v květnu 2011 však již ve jmenované společnosti dlouho nefiguroval, nýbrž v té době pracoval jako dělník ve výrobě CD a DVD. Ke své rodině při výsledku uvedl, že v ČR žije sám, zbytek rodiny žije ve Vietnamu a od přicestování do ČR žalobce ještě ve Vietnamu nebyl.

Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2013 správní orgán I. stupně neprodloužil žalobcovo povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení vyjmenovaných v části I. tohoto rozsudku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel z žalobcovy výpovědi do protokolu. Z ustanovení § 30 odst. 1 a § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán dovodil, že účel pobytu musí trvat po celou dobu povoleného pobytu. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, upravující zrušení pobytu, interpretoval tak, že cizinec má povinnost fakticky vykonávat činnost směřující k naplnění účelu pobytu. Výpověď žalobce následně konfrontoval s ostatními podklady rozhodnutí včetně údajů v cizinecké evidenci, shledal, že žalobcova pobytová historie je pochybná, v době posledního povoleného pobytu pro společnost POLYART spol. s r. o. nikdy žádnou činnost nevykonával, nevěděl o odměňování ani počtu jednatelů a v květnu 2011 (tj. na počátku posledního povoleného pobytu) ve společnosti nefiguroval. Na základě žalobcovy výpovědi správní orgán rovněž shledal, že žalobce byl nelegálně zaměstnán. Svá zjištění pak shrnul následovně: *„Po sumarizaci uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že jste minimálně od 19.05.2011 (začátek platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) do 07.03.2012, kdy Vám vzniklo oprávnění k podnikání jako OSVČ dle výpisu z Živnostenského rejstříku, neplnil účel pobytu, pro který Vám byl tento dlouhodobý pobyt povolen, neboť jste byl pouze účelově zapsán jako jednatel společnosti POLYART, spol. s r. o. Taktéž z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jste od května 2011 do konce roku 2012 byl na území České republiky nelegálně zaměstnán. Toto bylo shledáno jako závažná překážka pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb., která brání prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.“* Nakonec se správní orgán zabýval přiměřeností.

Podané odvolání zejména polemizovalo s tím, jaká zákonná ustanovení byla ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí použita, a že jejich použití nemělo zákonnou oporu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí ze dne 15. 2. 2017 uvedla řetězec ustanovení zákona o pobytu cizinců, jak na sebe navazují, shledala, že byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, a to především na základě výpovědi žalobce, a dále odkázala na judikaturu osvědčující, že dle konkrétních okolností je jinou závažnou překážkou neplnění účelu předchozího pobytu a že závažná překážka je negativním předpokladem udělení víza.

Zdejší soud již v minulosti konstatoval, že správní orgány jsou oprávněny činit si úsudek o tom, jakým způsobem je cizinec v návaznosti na svůj povolený účel pobytu zapojen do výdělečné činnosti, pakliže nepřekračují svoji pravomoc např. ukládáním sankcí, přičemž pro jejich závěry hraje cizincova vlastní výpověď tak důležitou roli, že již z ní samé může správní orgán dovozovat (ne)plnění účelu pobytu, pokud cizinec nevyvine další aktivitu k prokázání plnění účelu svého pobytu s cílem unést břemeno důkazní (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2017, čj. 30 A 144/2016-50, a ze dne 19. 4. 2017, čj. 30 A 116/2016-64). Soud nevidí důvod, proč by se měl od této obecné argumentace nyní odchýlit.

Žalobce dne 19. 9. 2013 vypovídal do protokolu, byl poučen mj. o povinnosti vypovídat pravdu, souhlas s obsahem protokolu stvrdil svým podpisem a po seznámení s podklady rozhodnutí se k těmto nechtěl vyjádřit. Ani v dalším průběhu řízení neučinil vůči správnímu orgánu jakékoli podání, jímž by chtěl plnění účelu pobytu prokázat. Proto soud neshledal důvodnými ty žalobní námitky, které zpochybňovaly průkaznost výsledku jako takovou a pravomoc/příslušnost posuzovat otázku výkonu nelegální práce, jakož i námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Stěžejní otázkou nynějšího řízení bylo, zda existovala jiná závažná překážka pobytu žalobce na území a zda správní orgán (zejména I. stupně) dostatečně odůvodnil svůj kladný závěr. Soud musel – stejně jako v jiných obdobných případech – vycházet z dosavadní judikatury. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, čj. 7 Azs 322/2015-43, platí následující závěry: *„Nejvyšší správní soud opakovaně, například v rozsudcích ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50 [...], dovodil, že nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona). V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.“* Pobyt cizince na území ČR je přitom vždy účelově vázaný a účel pobytu musí být reálně naplňován (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81). Nadto se o jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jedná tehdy, pokud účel pobytu nebyl naplňován po většinu doby, na niž měl cizinec dlouhodobý pobyt naposledy povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 Azs 144/2014-35).

Z pohledu povoleného účelu pobytu během platnosti posledního bytového oprávnění od května 2011 do května 2013 se žalobcova situace dle protokolu o výsledku jevila zřejmou. Žalobce sám uvedl, že společnost, u níž byl zapsán jako jednatel, nezná a nikdy pro ni nevykonával žádnou činnost, aby vzápětí po konfrontaci s listinným podkladem – výpisem z obchodního rejstříku – tvrdil, že pro ni pracoval v minulosti, v květnu 2011 v ní však již dlouho nefiguroval. Naopak pro období posledního povoleného pobytu uváděl výkon práce dělníka při balení CD a DVD nosičů, resp. práci v herně v Plzni. Na str. 3 prvoinstančního rozhodnutí správní orgán přímo k výkonu funkce jednatele žalobcem konstatoval: *„Ve společnosti POLYART CZ s.r.o. jste byl během svého posledního povoleného dlouhodobého pobytu veden jako jednatel společnosti, přičemž na základě této funkce Vám byl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR. Z Vaší výpovědi jednoznačně plyne, že jste pro tuto společnost minimálně během posledního povoleného dlouhodobého pobytu nikdy žádnou činnost nevykonával, nevíte, jestli jste od společnosti jako jednatel někdy dostal nějakou*

odměnu, nevíte, kolik měla tato společnost jednatelů, a v květnu 2011, kdy Vám začala platnost posledního povoleného dlouhodobého pobytu, jste ve jmenované firmě nikterak nefiguroval.“ Ačkoliv došlo uvedením data vzniku oprávnění k podnikání v sumarizaci právních závěrů správního orgánu k určitému „rozostření“ rozhodovacího důvodu, lze z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku seznat, že za jinou závažnou překážku bylo považováno neplnění účelu pobytu, spočívající v toliko účelovém zapsání jako jednatel společnosti s ručením omezeným, po celou dobu předchozího povoleného pobytu. Tento závěr měl oporu ve skutkových zjištěních správního orgánu.

Jestliže správní orgán I. stupně navíc shledal, že žalobce byl v rámci povoleného pobytu rovněž po určitou nikoli krátkou dobu nelegálně zaměstnán, učinil více, než bylo jeho povinností, nicméně tento jeho aktivismus neměl jakýkoli vliv na zákonnost správního rozhodnutí a nemohl sám o sobě zasáhnout do žalobcových veřejných subjektivních práv.

Ve vztahu k napadenému rozhodnutí a jeho odůvodnění je třeba vzít v úvahu, že jeho strohost byla předurčena již formulací odvolacích námitek. Jestliže žalobce v odvolání namítal toliko nesprávnou aplikaci zákonných ustanovení, nelze žalované klást k tíži, že s ohledem na existenci jiné závažné překážky, spočívající v neplnění účelu předchozího pobytu, ve velké míře přejala argumentaci správního orgánu I. stupně a jen ji doplnila odkazy na judikaturu.

Žalobce se v žalobě snažil soudu přestříhat, jaký byl „skutečný“ způsob výkonu jeho podnikání jako statutárního orgánu společnosti POLYART spol. s r. o., když především tvrdil, že byl jednatelem této společnosti a v případě nutnosti pro ni pracoval i manuálně. Soud shledal, že tato tvrzení představují již třetí verzi žalobcova příběhu – nejprve výslovně prohlásil, že danou společnost nezná, nikdy pro ni nepracoval; následně tvrdil, že pro ni po omezenou dobu pracoval na počátku svého pobytu na území ČR. Proto soud považuje žalobcova nynější tvrzení za nevěrohodná. Nadto mohl správní orgán rozhodovat pouze na podkladě toho, co mu žalobce sdělil, a rovněž soud byl vázán skutkovým stavem, který zde byl k okamžiku rozhodování správního orgánu. Podle takto zjištěného stavu věci žalobce pro společnost POLYART spol. s r. o. žádnou činnost nevykonával.

Žalobce také tvrdil, že jeho výpověď byla zkreslena nepřesným tlumočením a že mu byly kladeny sugestivní a kapciózní otázky. Soud neshledal tyto námitky důvodnými, protože během výslechu bylo žalobci tlumočeno osobou, kterou si sám vybral, a svým podpisem žalobce potvrdil, že byl seznámen s obsahem protokolu, souhlasil s ním a nežádal jeho změny či doplnění. Pokud žalobce měl pocit, že došlo k jakékoli nepřesnosti, měl to správnímu orgánu sdělit ihned. Ohledně otázek kladených správním orgánem soud uvádí, že sdělení žalobce v rámci protokolu byla jednoznačná (*„Název POLYART spol. s r.o. mi nic neříká. [...] Pro takovou společnost jsem nikdy nepracoval. [...] Když jsem poprvé přijel do ČR z Vietnamu, pro společnost POLYART spol. s r. o. jsem pracoval.“*). Žalobce v žalobě nijak konkrétně neuvedl, v čem měly být otázky úskočné či zavádějící, příp. na co a jak se jej tedy správní orgán ptal.

K námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života musí soud konstatovat, že správní orgán I. stupně se přiměřeností zabýval vzhledem ke

zjištěným skutečností dostatečně, a to na str. 4-5 prvoinstančního rozhodnutí. Zohlednil, že žalobce na území ČR dle vlastní výpovědi nemá žádné blízké příbuzné, kdežto na území Vietnamu má manželku a děti, a v ČR pobývá od dubna 2008. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádné další konkrétní okolnosti ze svého soukromého a rodinného života, ke kterým by byl správní orgán povinen přihlížet a vypořádat se s nimi. Otázku přiměřenosti žalobce nevznesl jako odvolací námitku a dokonce ani v žalobě žádné vskutku konkrétní skutečnosti hodné zřetele netvrdil. Proto soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Lze shrnout, že rozhodnutí správních orgánů v obou stupních byla v souladu se zákonem, odpovídala zjištěnému skutkovému stavu, byla podepřena příslušnými zákonnými ustanoveními a v řízeních, jež předcházela jejich vydání, byly dodrženy požadavky správního řádu.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalovaná však v průběhu řízení před soudem neuplatňovala nárok na náhradu nákladů řízení, a proto jí tato náhrada nebyla přiznána.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.*

V Plzni dne 30. ledna 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.